

ordning, hvorefter de 4 sagkyndige reelt indtager samme stilling som medlemmer, men ikke formelt er medlemmer, er utilfredsstillende.

Endvidere synes det ønskeligt, at der skabes mulighed for til medlem af rådet at beskikke en særlig sagkyndig i sager vedrørende spirituspåvirkede motorførere m. v. Disse sager udgør tal-mæssigt rådets største sagsgruppe.

Under hensyn hertil foreslås loven ændret, således at der åbnes mulighed for udnævnelse af indtil 12 medlemmer af rådet (forslagets § 2).

Det tilføjes, at de udvidelser af rådets medlems-tal, hvorom der er spørgsmål, ikke vil medføre øgede udgifter for det offentlige.

2) Lovens § 4 bestemmer, at de sager, der fore-lægges rådet, i almindelighed skal behandles af 3 medlemmer. Undertiden er det dog tilstrækkeligt, at 2 medlemmer deltager i behandlingen, men dette gælder kun 1) i psykiatriske sager, når den person, sagen angår, umiddelbart forud er undergivet obser-vation på sindssygehospital eller åndssvageanstalt, 2) i sager, hvor der tilkaldes en eller flere sagkyndige, og 3) i sager af mindre vigtighed.

Disse regler har i praksis vist sig at være for usmidige, og har navnlig medført utilfredsstillende konsekvenser med hensyn til rådets behandling af den største sagsgruppe, sagerne vedrørende spiritus-påvirkede førere af motor køretøjer. Disse sager be-handles altid af en af de faste sagkyndige, som har særlig sagkundskab på dette sagsområde, men her-udover er det efter lovens regel påkrævet, at 2 af rådets medlemmer deltager i behandlingen, uan-set at ingen af rådsmedlemmerne har speciel sag-kundskab med hensyn til disse sager.

Under hensyn hertil foreslås det, at lovens § 4 ophæves, således at spørgsmålet om, hvor mange medlemmer og sagkyndige der skal deltage i de forskellige sagers behandling, kan fastlægges gen-nem administrative bestemmelser og på grundlag heraf gennem rådets praksis.

I fobrindeelse med de ovennævnte realitetsæn-dringer har man fundet det rettest, at der foretages en simplificering af loven, hvis regler forekommer unødigt detaljerede. Den nuværende ordning, hvorefter loven indeholder indgående regler (§§ 4-6) om rådets arbejdsform, betegner en fravigelse af den almindelige praksis vedrørende lovgivning om råd, nævn m. v., hvorefter der i loven kun angives vedkommende råds sammensætning og virksom-hedsområde, medens rådets arbejdsform henskydes til regulering ved en forretningsorden.

Det foreslås derfor, at loven om retslægerrådet

udformes således, at den angiver rådets arbejds-område (§ 1), sammensætning og struktur (§§ 2 og 3), medens arbejdsformen henskydes til regulering i en forretningsorden (§ 4).

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 1. Denne indeholder dog en nærmere opregning af, hvilke myndigheder der kan forelægge sager for rådet. Denne opregning har i praksis vist sig util-strækkelig. På den anden side synes der ikke at være noget praktisk behov for udtrykkeligt at afskære visse offentlige myndigheder fra at fore-lægge sager. Med henblik på den mulighed, at der skulle vise sig behov herfor, foreslås det, at justits-ministeren kan fastsætte nærmere regler om spørgs-målet. Det foreslås ligeledes, at ministeren kan give nærmere regler om, hvilke arter af sager der kan forelægges rådet. Denne bestemmelse svarer til den gældende lovs § 2, stk. 2.

Det foreslås at ophæve den gældende bestemmelse i § 1, sidste pkt., hvorefter alle lægeattester, som fremlægges i retssager, kan forelægges rådet til udtalelse. Bestemmelsen må anses for overflødig og har givet anledning til misforståelser.

Til § 2.

Til stk. 1. Det foreslås, at der i loven alene fast-sættes et maksimumstal (12) for antallet af råds-medlemmer.

Den nuværende bestemmelse i lovens § 3, stk. 2, der angiver, hvilke medicinske specialer med-lemmerne skal have, foreslås ophævet. Det fore-kommer mindre naturligt, at dette spørgsmål lægges fast i loven.

Til stk. 2 og 3. Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 3, stk. 4 og 5. Der er dog ikke i lovteksten optaget nogen udtrykkelig bestemmelse om, at beskikkelse af formand, næstformænd og sagkyndige sker efter indstilling fra rådet. Herved tillsigtes imidlertid ingen realitetsændring, idet den nævnte indstilling fra rådet altid vil være en prak-tisk nødvendig forudsætning for de nævnte beskik-kelser.

Til stk. 4. Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 3, sidste stk., der foreslås ændret, således at rådet kan tilkalde de omhandlede sagkyndige uden forinden at forelægge spørgsmålet for justitsmini-steren.

Til stk. 5. Bestemmelsen betegner en ændring af lovens § 3, stk. 1 og 5, for så vidt det foreslås, at medlemmer og faste sagkyndige, når omstændig-hederne taler derfor, skal kunne beskikkes på et